

Ο μηδενισμός ως «προοδευτική» θρησκοληψία

Για μια ακόμα φορά, τα σχήματα που εφευρίσκουμε για να πετύχουμε τον ηδονικό διχασμό μας οι Έλληνες είναι επιπόλαια, μωρότατα: Μιλάμε για τους «κακούς» Μνημονιακούς και τους «καλούς» Αντιμνημονιακούς – και τούμπαλιν.

Ποιο το κριτήριο των χαρακτηρισμών «καλός» και «κακός»; Αν είναι η φιλοπατρία, η κοινωνική ευαισθησία, η ανιδιοτέλεια, τότε η αντιθετική διαστολή διαψεύδεται. Διότι υπάρχουν «Μνημονιακοί» που βλέπουν την υποταγή στα Μνημόνια ως ευκαιρία να μας επιβληθεί έξωθεν αυτό που μόνοι μας δεν καταφέρνουμε: Να καταλυθεί το παρασιτικό κράτος μας, δηλαδή το καθεστώς της κομματοκρατίας. Να εξαλειφθεί ο παρακρατικός (σε ρόλο στρατού κατοχής) συνδικαλισμός, κατεστημένο ανομίας και αυθαιρεσίας. Να αποκατασταθεί αξιοκρατία, δηλαδή κίνητρα δημιουργίας, παραγωγικότητας, να χαλιναγωγηθεί ο δανεισμός.

Αλλά υπάρχουν και «Αντιμνημονιακοί» που θέλουν ακριβώς τα ίδια, μόνο που τα θέλουν κατορθωμένα από εμάς τους ίδιους, όχι σαν παραχωρήσεις στη δολιότητα και πανουργία των διεθνών κερδοσκοπικών κυκλωμάτων, όσων τοκογλυφούν κακουργηματικά σε βάρος μας. Θέλουν, η πίεση ενός λαϊκού ξεσηκωμού, η καθολική αποδοκιμασία του φαύλου και ανίκανου πολιτικού προσωπικού, να υποχρεώσει το υπάρχον κομματικό σύστημα σε αυτοκατάργηση. Να δεχθεί η Βουλή τη συγκρότηση κυβέρνησης εξωκομματικών προσωπικοτήτων, με την αποστολή να συγκαλέσει

Συντακτική Εθνοσυνέλευση που θα συντάξει καινούργιο Σύνταγμα, θα αποκαταστήσει δημοκρατική λειτουργία των κομμάτων, θα καταλύσει ανεπίστρεπτα την αφόρητη κομματική απολυταρχία και διαφθορά.

Συγκλίνουν σε ανιδιοτελείς προθέσεις κάποιες μερίδες «Μνημονιακών» και «Αντιμνημονιακών», όπως συγκλίνουν και κάποιες άλλες μερίδες σε άκρως ιδιοτελείς επιδιώξεις, με φανατισμένο πείσμα. Στην ιδιοτελή τους σύγκλιση και οι μεν και οι δε προασπίζουν το παρασιτικό κράτος, για τους δικούς της η κάθε «παράταξη» λόγους:

Φέρονται σαν «Μνημονιακοί» κάποιοι που βλέπουν ότι το πολυπλόκαμο κομματικό κράτος κατορθώνει να μανουβράρει ακόμα και τα δήθεν άτεγκτα Μνημόνια: Ξεγλυστράει το κομματικό κράτος και οι χρυσοκάνθαροι του από τις κολοβώσεις που επιβάλλει σε μισθούς και θέσεις εργασίας κάθε επιμέρους, πριν από κάθε δόση δανείου, μνημονιακή σύμβαση. Κανένas κ. Thomson δεν διανοείται να απαιτήσει την απόλυση ή τον περιορισμό των αναρίθμητων (χρυσοπληρωμένων) «ειδικών συμβούλων» που συνοδεύουν κάθε υπουργό σε οποιοδήποτε υπουργείο ακυρώνοντας και τη σκιώδη λειτουργικότητα της δημόσιας διοίκησης. Κανένα κέντρο των Βρυξελλών ή του ΔΝΤ δεν τόλμησε να υποδείξει την απόλυση όλων όσοι διορίστηκαν στο δημόσιο τα τελευταία δέκα χρόνια, χωρίς κρίση από το ΑΣΕΠ, δηλαδή μόνο με κομματικό ρουσφέτι. Οι μνημονιακές συμβάσεις δεν ενδιαφέρονται να επιβάλουν παρά μόνο «κούρεμα»: άκριτες ποσοστιαίες απολύσεις – την εσχάτη των ποινών επί δικαίων και αδίκων, αδιακρίτως.

Με αντίστοιχη ιδιοτέλεια υπάρχουν «Αντιμνημονιακοί» που πασχίζουν μανιωδώς να επιστρέψουμε στη δραχμή, προκειμένου αυτοί να κερδοσκοπήσουν άκόρεστα: Με τα ευρώ που έχουν φυγαδεύσει στο εξωτερικό, να αγοράσουν φιλέτα αντί πινακίου φακής στην Ελλάδα της δραχμής. Υπάρχει ιδιοτέλεια με αντιμνημονιακό προσωπείο που μάχεται, δήθεν από πατριωτισμό, τη βανανυσότητα των δανειστών μας, προκειμένου να κατασφαλίσει αδίστακτες λαθροχειρίες, να «αξιοποιήσει» χυδαίο σφετερισμό κοινωνικού χρήματος. Όπως ακριβώς υπάρχει και ιδιοτέλεια με μνημονιακό προσωπείο που παλεύει να εξασφαλίσει προνομίες από την πρακτόρευση των ξένων συμφερόντων, όσων σκυλεύουν με μακροπρόθεσμες υποθήκες τα τιμαλφή της χώρας.

Επομένως, η διαφοροποίηση παρατάξεων και ο συνακόλουθος διχαστικός φανατισμός μάλλον για πρόσχημα χρησιμοποιεί τη συγκατάθεση ή την αντίθεση στα Μνημόνια. Ο πραγματικός διχασμός είναι ανάμεσα σε όσους επενδύουν συμφέροντα στη διαιώνιση του παρασιτικού κράτους και σε όσους θέλουν την κατάλυσή του – ανάμεσα στους ιδιοτελείς και στους ανιδιοτελείς. Και, ευτυχώς, η ιδιοτέλεια δεν κρύβεται όσο και αν φτιασιδωθεί. Είναι αμέσως ευδιάκριτη στα κείμενα, στα λόγια, στα πρόσωπα.

Δεν κρύβεται η ιδιοτέλεια, και δυστυχώς πλεονάζει – η λερναία ύδρα της διαπλοκής και της φανυλότητας, όπως την εξέθρεψε και τη γιγάντωσε η κοιματοκρατία (το πράσινο και το γαλάζιο ΠΑΣΟΚ) προασπίζεται και συντηρεί το παρασιτικό κράτος. Δεν επιδέχεται βελτιώσεις και επιδιορθώσεις το κατεστημένο της διαφθοράς και της ανικανότητας, το κράτος του παρασιτισμού. Είναι ο εφιάλτης και βασανιστής μας, πρέπει οπωσδήποτε να συντριβεί, να καταστραφεί, για να γεννηθεί καινούργιο κράτος στην εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών. Αλλά η συντριβή του, όσο αποσυντεθειμένο κι αν μοιάζει, σημαίνει βύθισμα και της κοινωνίας στη διάλυση και στο χάος, δοκιμασία πόνου, πανικού, δραματικής στέρησης. Που επέρχεται αναπόδραστα.

Δεν πρόκειται για προφητεία, η λογική των δεδομένων προδιαγράφει τα επερχόμενα. Στη διαχείριση της μετοχής μας στην ευρωπαϊκή κοσμογονία το σκαρί μας, το κράτος μας, αποδείχτηκε όχι μόνο αδύναμο, αλλά κυρίως γελοίο. Ή θα αλλάξουμε το σκαρί, το κράτος μας, ή θα αποβληθούμε οριστικά στο ιστορικό περιθώριο. Κατά τούτο η επερχόμενη αναπότρεπτη καταστροφή φέρνει ελπίδα. Τη μόνη ελπίδα να συνεχιστεί η παρουσία του Ελληνισμού στην Ιστορία.

Ο παρασιτισμός, η φεουδαλική κομματοκρατία, ο γκανγκστερισμός του συνδικαλιστικού υπόκοσμου, η ανομία και η αλογία, τα παιδιά μας αγέλες βανδάλων, είναι οργανικά γεννήματα της καταναλωτικής αχορτασιάς που ρήμαξε την κατά κεφαλήν καλλιέργεια, γεννήματα της αγλωσσίας, του αφελληνισμού των συνειδήσεων, του μηδενισμού ως «προοδευτικής» θρησκοληψίας. Αν τίποτα πια δεν μπορεί να λειτουργήσει στην Ελλάδα σήμερα, ούτε καν η χρησιμοθηρική υποταγή στα Μνημόνια, είναι γιατί κάθε έμπρακτο αντίκρισμα της ελληνικότητας εξαλείφθηκε από μια κρίσιμη, για τον κοινό προσανατολισμό, μάζα πληθυσμού.

Η επερχόμενη καταστροφή μοιάζει η μόνη ρεαλιστική μας ελπίδα.

07.01.2012

Πηγή: [Καθημερινή](#)